

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 154/2016
03.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.О., због кривичног дела изнуда из члана 180. став 2. у вези става 1. Кривичног закона РС у вези члана 22. ОКЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.О., адвоката С.Д., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 565/15 од 07.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 42/15 од 17.12.2015. године, у седници већа одржаној 03.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.О., адвоката С.Д., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 565/15 од 07.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 42/15 од 17.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К 227/14 од 30.03.2015. године окривљени Ж.О. је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело изнуда из члана 214. став 1. у вези члана 33. КЗ. Оштећени „Б. К.“ Д.О.О. И. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак. Истом пресудом одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 565/15 од 07.10.2015. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Старој Пазови, па је преиначена пресуда Основног суда у Старој Пазови - Судска јединица у Инђији К 227/14 од 30.03.2015. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду, окривљеног Ж.О. огласио кривим да је извршио кривично дело изнуда из члана 214. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је изрекао казну затвора у трајању од једне године и десет месеци. Окривљени је обавезан да суду на име судског паушала уплати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 11.032,00 динара, све у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж3 42/15 од 17.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.О., а пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 565/15 од 07.10.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Ж.О., адвокат С.Д., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и потврди пресуду Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К 227/14 од 30.03.2015. године, или да побијане пресуде укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да се из образложења другостепене пресуде не може закључити које чињенично стање је утврдио другостепени суд на главном претресу који је пред њим одржан, те да другостепени суд није оценио доказе које је извео на том главном претресу и то како појединачно тако и у њиховој међусобној повезаности.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на то да је побијаном другостепеном пресудом повређен члан 428. став 8. ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче да на исказу сведока Б.Р. није могла бити заснована осуђујућа пресуда, будући да је његов исказ оповргнут исказима сведока Д.Р. и Ј.Р., те да овај сведок након што је дао изјаву пред судом у наредном периоду био недоступан суду због чега се није могао извести доказ његовог суочења са оптуженим, нити се могла извршити било каква провера његовог исказа. Бранилац истиче и да нижестепени судови током поступка нису на поуздан начин утврдили вредност наводно нестале робе, јер је она утврђена само на основу поднетог одштетног захтева који није поткрепљен ванредним пописом робе у магацину од стране надлежних државних органа, при чему у кући окривљених и у кући сведока Б.Р. није пронађена роба чије би порекло потицало из магацина. Бранилац сматра да у конкретном случају не постоји ниједан материјални доказ који би указивао да су окривљени Ж.О. и М.М. (у односу на кога је поступак обустављен због смрти) извршили предметно кривично дело.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног даје сопствену оцену изведених доказа током поступка, из којих изводи чињеничне закључке другачије од оних утврђених у правноснажним пресудама, односно оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходно њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде

закона из члана 428. став 8. ЗКП и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Ж.О., оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.